

## РЕШЕНИЕ

**Nº 3674**

София, 01.04.2015

# В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Петчленен състав - II колегия, в съдебно заседание на тринадесети ноември две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: АННА ДИМИТРОВА  
ЧЛЕНОВЕ: АНДРЕЙ ИКОНОМОВ  
МАРИНА МИХАЙЛОВА  
ДИАНА ДОБРЕВА  
ЕМАНОИЛ МИТЕВ

при секретар  
на прокурора

и с участието  
изслуша  
докладваното

от съдията Е МАНЧИЛ МИТЕВ  
по адм. дело № 12766/2014. С

Производството е по реда на чл.208 и следв. АПК.  
Образувано е по касационна жалба на Татяна Валентинова Грозданова-Чакърва, съдия в Софийски окръжен съд, срещу решение №10299 от 23.07.2014 г., постановено по адм. дело № 4738/2014 г. по описа на Върховния административен съд, шесто отделение с което е отхвърлена жалбата ѝ против решения по т.21, т.22, т.23 ,т.24,26 и 27 по протокол №8 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 20.02.2014 година.

Излагат се доводи за допустимост на касационната жалба, а по същество - за неправилност на обжалваното решение поради необоснованост и като постановено при съществени нарушения на материалния закон и съдопроизводствените правила. Прави се искане за отмяната му и за постановяване на друго, с което да се отменят оспорените решения на Висшия съдебен съвет и преписката да се изпрати на същия с указание за провеждане на нов конкурс.

Отвeтникът - Висшият съдебен съвет (ВСС), чрез юр. Димитрова като процесуален представител изразява становище за недопустимост на касационната жалба, а по същество - за нейната неоснователност. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за тази инстанция.

Заинтересованите страни- Милена Георгиева Панева, Пламен Христов Дацев, Алексей Боянов Трифонов, Светла Бисерова Букова и Велислава Иванова Иванова, редовно призовани, не се явяват, не изпращат представител и не вземат становище.

Представителят на Върховната административна прокуратура излага мотивирано заключение за допустимост на касационната жалба, а по същество - за правилност на съдебното решение.

Върховният административен съд, петчленен състав на втора колегия приема касационната жалба за процесуално допустима, а разгледана по същество като неоснователна.

По допустимостта на касационната жалба.

В оспореното решение, съдът изрично е посочил, че същото подлежи на касационно оспорване, излагайки обстойни мотиви в тази насока. Основно, първоинстанционния съд приема, че по силата на чл.36 ЗСВ- съдебните производства по оспорване решенията на ВСС са двуинстанционни. За да се дерогира това общо правило, въведено и с изричната норма на чл. 131 АПК, е необходимо в АПК или в закон да е установено друго, а именно- окончателност на първоинстанционното решение.

Тричленният състав на ВАС приема, че оспореното пред тях решение е такова по чл.193,ал.3 от Закона за съдебната власт /ЗСВ/ за повишаване или за преместване на съдия, прокурор или следовател по поредността на класирането до попълване на местата; за което решение закона не предвидил изключване на касационното оспорване.

Правилен и законосъобразен извод, споделен и от настоящия петчленен състав.

Не може да бъде споделено твърдението на ответника по касационната жалба, че решението на ВСС от соченото естество, подлежи на оспорване по реда на чл.187 ЗСВ; който от своя страна изрично сочи - окончателност на решението постановено на първа инстанция от тричленен състав на ВАС.

До промяната на ЗСВ /изм. бр. 1 от 2011 г., в сила от 4.01.2011/ бе предвидено в чл. 194 доп.-ДВ бр.33 от 2009г./, че ВСС приема решение за повишаване или преместване на съдияпрокурор или следовател, а именно: по поредността на класирането до попълване на местата след три поредни класирания. Изрично в ал. 2 на с.з. бе посочена обжалваемост на решението по ал.1 при условията и по реда на чл.187 ЗСВ.

В настоящия момент - чл.193 ЗСВ,макар лаконично,пестеливо, а не еднозначно и детайлизирано - урежда процедурата по приемане от страна на съвета на решение за повишаване или преместване на съдияпрокурор или следовател: по поредността на гласуването до попълване на местата. В текста на тази правна норма се говори за "решението по алинея трета"и за "решението по алинея пета". Следва да се даде отговор дали се има предвид фактически за едно решение за повишаване или преместване, при различни възможни хипотези.

Анализът на тази законова разпоредба сочи, че ВСС е длъжен за всеки един от кандидатите да извърши проверка дали отговаря на изискванията за стаж по чл.164 ЗСВ, както и дали притежава необходимите професионални и нравствени качества. Положителният отговор на тази проверка не обвързва ВСС да вземе решение и да повиши,респективно премести съответният кандидат класиран на първо място. Не така стои въпросът ако ВСС установи, че кандидатът не отговаря на изискванията на чл.162 и чл.164 ЗСВ. Изрично, в отделна правна норма- ал. 5 на чл.193 ЗСВ- съвета е длъжен да откаже назначаването на кандидат, не отговарящ на

изискванията по чл.162 и 164 ЗСВ.

В препращащата норма на чл.193,ал.6 ЗСВ- дословно е записано- 'Решението на Висшия съдебен съвет по ал. 5 може да се обжалва при условията и по реда на чл. 187'. Настоящият съдебен състав приема, че указаният за обжалване ред важи единствено и само за решението на ВСС, с което същият отказва да повиши или премести кандидат единствено поради констатирания факт- неотговарящ на законовите изисквания. Не може по аналогия да се приеме, че този ред е важими за решението на ВСС по ал.3 на чл.193 ЗСВ- което касае кандидат, отговарящ на изискванията за стаж и имащ необходимите професионални и нравствени качества и също да бъде изключен двуинстанционния съдебен контрол. Ирелевантни в случая са причините за различният законодателен подход.

По отношение основателността на касационната жалба.

За да отхвърли оспорването първоинстанционния съд е приел, че оспорените решения на ВСС са законосъобразни правни актове. Извод базиран на задълбочен анализ на събраният доказателствен материал, пречупен през призмата на приложимата правна норма.

Неоснователно е касационното твърдение, че първоинстанционния съд не се е произнесъл по всички сочени в жалбата срещу административния акт оплаквания за допуснати от ВСС нарушения на административно-производствените правила във връзка с провеждането на обявения конкурс.

Не може да бъде споделено твърдението на Грозданова- Чакъррова, че ВСС е нарушил императива на чл.178,ал.1 и чл.188 ,ал.1 ЗСВ, с което изначално е опорочен конкурса и прави взетите от съвета решения за повишаване или преместване на съдии за апелативно ниво- незаконосъобразни.

Неправилен прочит на закона от страна на касационния жалбоподател е тази насока. Не е налице твърдяното превишаване на правомощия и изземване на функции от страна на ВСС, които по закон са дадени на административния ръководител на съответния апелативен съд, респективно общите събрания на съдиите от тези съдилища.

Чл.178,ал.3 ЗСВ- задължава ВСС да обяви свободните длъжности в органите на съдебната власт едновременно - както тези за първоначално назначаване, така и тези за преместване и повишаване. Фактически, видно от протоколно решение 11,1,взето на проведеното на 19.09.2013 година заседание ВСС едновременно е обявил всички 22 свободни длъжности за съдия в апелативните съдилища. Свободните длъжности за съответния апелативен съд са посочени именно от административните им ръководители, които изрично са заявили какви щатни бройки са им необходими за съответните наказателни,граждански и търговски отделения.

Няма законова пречка, с оглед времева икономия и бързина ВСС, съобразявайки се с тези желания на административните ръководители, да извърши жребият за 20 % за първоначално назначаване именно по специализация и материя и за да постигне преследваната цел, а именно: с последвало решение,но в същото заседание- да обяви и самите конкурси за свободните длъжности за повишаване или преместване.

Обоснован е извода на първоинстанционния съд в тази насока, че

погрешното използване на математическото правило за закръгляване към цяло число/20% от 22 свободни длъжности е- 4,4 /е следвало да бъде 4, а не 5- е несъществено и не опорочава взетото решение.

Несъстоятелно е твърдението на касационния жалбоподател, че съда не е дал отговор на оплакването за нарушаване от страна на конкурсната комисия на разпоредбата на чл. 192 ЗСВ- не вземане в предвид на резултатите от всички проведени до момента периодични атестирания.

Настоящият съдебен състав споделя изцяло възприетото от тричленният състав на ВАС, че след като комисията е съобщила оценката си с последното периодично атестиране- стоящо най- близко във времето и презумиращо най- точна представа за моментното състояние е магистратската дейност на кандидата - с което изискването на закона е спазено. Именно баланса между проведеното събеседване и периодичното атестиране дават общата оценка, според закона/чл.192 ЗСВ/ и определят притежаваните от кандидата професионални качества. Няма законово изискване, комисията провеждаща конкурса да извършва самостоятелен анализ, собствена преценка и обобщаване на всички извършени периодични атестирания на даденият кандидат и получените при атестирания оценки.

Както правилно приема и първоинстанционния съд липсата на ясни и точни механизми, нормативно определени, за преодоляване на субективизма при оценяването, макар и да е недостатък- не е основание да се приеме, че проведените конкурси без такива изчерпателно сочени и уредени правила - са незаконосъобразни. Това ще е така, единствено ако конкурса се е провел изобщо без правила.

Затова, законосъобразно съда, изхождайки от факта, че се касае за "човешка оценяваща дейност" и след анализ на стенографските протоколи, отразяващи събеседването с всички кандидати за длъжността - приема, че конкурсната комисия е провела конкурса за повишаване в длъжност "съдия в Апелативен съд"- при точно спазване на чл.39, ал.1 и 3 от Правилата за провеждане на конкурси за млади съдии . . . , а именно : извършила е събеседване с всеки от кандидатите по практически въпроси обсъждайки представените от самите тях и от административния ръководител копия от съдебни актове; задавани са въпроси еднакви по тежест ; не е установен различен подход към отделните кандидати.

По изложените съображения петчленният съдебен състав на Върховния административен съд Втора колегия счита, че обжалваното решение не страда от инвокираните с касационната жалба пороци - отменителни основания по чл.146 от АПК, което налага отхвърлянето ѝ.

С оглед изхода на спора претенцията на касационния жалбоподател за присъждане на направените по делото разноски се оставя без уважение. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК касатора следва да заплати на ответника ВСС юрисконсултско възнаграждение, възлизащо на 200 лв.

На основание на горното и на чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Върховният административен съд, Втора колегия - петчленен състав

**РЕШИ:**

ОСТАВЯ В СИЛА решение №10299 от 23.07.2014 г., постановено по адм дело № 4738/2014 г. по описа на Върховния административен съд, шесто отделение  
ОСЪЖДА 'Татяна Валентинова Грозданова- Чакърва да заплати на Висшия съдебен съвет- юрисконсултско възнаграждение размер на 200 /двеста, лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Вярно с оригинала,  
секретар:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /Анна Димитрова  
ЧЛЕНОВЕ: /Андрей Икономов  
/Марина Михайлова  
/Диана Добрева  
/Еманоил Митев

ЕМ.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪСТАВА АННА ДИМИТРОВА И  
НА СЪДИЯ МАРИНА МИХАЙЛОВА:

Считаме, че касационната жалба следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима и производството по делото - прекратено, по следните съображения:

Съгласно чл.131 АПК съдебните производства по този кодекс са двуинстанционни, освен когато с него или друг закон е установено друго. Нормата на чл. 193, ал.6 ЗСВ предвижда, че решението на Висшия съдебен съвет по ал.5 може да се обжалва при условията и по реда на чл.187. Разпоредбата на чл.187, ал.3 ЗСВ предвижда, че решението на ВСС по ал.5 на чл.193 подлежи на оспорване пред тричленен състав на Върховния административен съд и неговото решение е окончателно. Налице е изключение от принципа за двуинстанционност на съдебните производства, което е въведено със специален закон. С решението по чл.193, ал.5 ЗСВ ВСС отказва назначаването на кандидат, за когото е установил, че не отговаря на изискванията на чл.162 и чл.164. В този случай се назначава следващият класиран кандидат, който отговаря на изискванията. За да се извърши преценка попада ли обжалваното съдебно решение в обхвата на изключението за двуинстанционен съдебен контрол, въведено с чл.193, ал.6 ЗСВ, следва да се отговори на въпроса какъв е характерът на решенията на ВСС по чл.193, ал.3 ЗСВ за повишаване или преместване на съдия, прокурор или следовател и за прекратяване на гласуването поради изчерпване на местата, на каквото основание са приети оспорените пред тричлени състав актове.

Според чл.193, ал.4 ЗСВ при приемането на решението по ал. 3 ВСС проверява дали класираният на първо място кандидат отговаря на изискванията за стаж по чл. 164, както и дали притежава необходимите професионални и нравствени качества (чл.162, т.3 ЗСВ). Това решение е позитивно за неговия адресат - назначения кандидат и с негативни правни последици за другите участници в конкурса, които не са повишени в длъжност. За да приеме решение по чл.193, ал.5 ЗСВ ВСС извършва преценка

налице ли са изискванията по чл.162 и чл.164 ЗСВ за назначаването на кандидата и в случай, че той не отговаря на тези изисквания, издава решение за отказ да го назначи. В изр.2 на чл.193, ал.5 ЗСВ е предвидено, че органът назначава следващия класиран кандидат, който отговаря на изискванията. Следователно, ВСС извършва една и съща преценка относно всеки от класираните кандидати за длъжностите в съответните органи на съдебната власт, както при приемането на решението по ал.3, така и при приемането на решението по ал.5 на чл.193 ЗСВ. Тълкуването на разпоредбата на чл.193 ЗСВ налага извода, че решението по ал.5 съдържа две волеизявления: за отказ да се назначи кандидат, който не отговаря на изискванията на чл.162 и чл.164 и за назначаване на следващия кандидат, който отговаря на законовите изисквания. Волеизявлението на ВСС във втората му част инкорпорира в себе си решението по ал.3 за повишаване или преместване на съдия, прокурор или следовател. Решението на ВСС, с което се прекратява гласуването поради попълване на местата е хипотезата на чл.193, ал.3 ЗСВ по правната си същност представлява отказ за назначаване на кандидата, тъй като е негативно по своя характер за него и пречатства възможността същият да бъде повишен. По тези съображения следва да се приеме, че решенията на ВСС по чл.193, ал.3 ЗСВ за повишаване в длъжност по поредността на класирането и за прекратяване на гласуването поради изчерпване на местата по своята правна природа са актове, които са със същия характер с решението по ал.5 на цитираната разпоредба, поради което и редът за оспорването им следва да бъде един и същ - този по чл.187 ЗСВ. Приложими са разпоредбите на специалната норма на чл.187, ал.3 ЗСВ, която предвижда едноинстанционност на съдебното производство. Следва да се има предвид и обстоятелството, че се касае до решения на ВСС в една и съща процедура по провеждане на конкурс за съответен орган на съдебната власт, поради което различен режим на оспорване на постановените по него решения не може да бъде възприет. Ето защо, в случая е неприложима общата клауза на чл.36 ЗСВ, предвиждаща съдебното производство по оспорване на решенията на ВСС да се провежда на две инстанции по правилата на общия АПК.

Това тълкуване на приложимите правни норми се подкрепя от характера и правните последици на процедурата, свързана с кариерното израстване на магистратите. Степента на засягане на законните права и интереси на магистратите, които не са класирани за повишаване в длъжност е по-ниска от нарушаването на правната сфера на тези лица при дисциплинарните производства, предвид наличието на възможност за всеки магистрат за участие в неограничен брой конкурси. Това обстоятелство обосновава законодателното решение за една съдебна инстанция при оспорване на класирането. Освен това продължителността на съдебното производство при обжалването на конкурсите нарушава правата на тези магистрати, които са класирани за определена длъжност, но не могат да встъпят, поради оспорване на класирането. Този баланс между конкуриращи се права на спечелили конкурса и некласирани магистрати се осигурява чрез осъществяването на бърз и ефективен съдебен контрол, чрез едноинстанционност на съдебното производство.

СЪДИИ:

А.Димитрова:

М. Михайлова:

